ל) ע' רש"ק שכתב דקושית זו נעלם מן הכ"מ ה"י שכתב ונ"ל וכ"ל וכ"ל ע"ש, 3) עי ירושי תרומות

וכו ע ט, כ) ב יווש וחומות פ״ד ה״ד, ערלה פ״א ה״ד, פ״ג ה״ר, ג) עיין רש״ק ופניס מאירות, ד) [מולין נת. בכורות

מחירות, ד) [מונין עו. בטרוע ז. תמורה (:], ס) חולין נל:, ו) חולין מב:, ו) שם ע"א, ס) מלאכי א ח., ט) חולין נא:, (ד) [עב: ד"ה כולן].

שינויי נוםחאות

ברש"י כת"י). כרוכ כתה"י גר' אלעזר. ועי' רש"י ותוס': ב] ל"ל

לים הגדול (*ש"מ, וכ"ה בתה"ב

ירם הגדוד (יישימ, וכיה בחח"ב ביד שיב ובפרידי): ג] ס"א דתרומה נפל (שיח: ד] ל"ל אימא לא (שחב"י): ה] לפי גי' זו משמע שאפילו לאכילה חליכן להימר ושרי, אלא דאיכא נסחי

לגל טיק אבר רבא לא החיר ריש לקיש אלא בטבעת אבל תאנה לא, ולפ"ז לא שרינן נהכי אלא לענין איסורי הנאה אבל לאכילה לענין איסורי הנאה אבל לאכילה

לא. וכו דעת הרמב"ם ז"ל ור"ו וו"ז

למ, זכן לעם היתנכים זיינ (ויין עייז דף לז ע"ב מדפי הרייף עניש וכיה ("ש"ם: ז'] אחת (ש"ם): ח'] ליל מהן ("ש"ם: מ'] ל"ל מהן ("ש"ם: מ'] ל"ל ולא ("שמכ"ף: ז') עי מוס' חולין נל

ע"ב סד"ה עמדה דגרסי הכח

ב] ל"ל ודקאמרת (גליון): יג] ל"ל

יבן ל"ל ודיקאבות ולאי וווי ביים כי האי גוונא (ש"מ, ד"ו רפ"ט וש"ח). ומיכת הכי נמי נמחק:

וש״ח), ותיכת הכי נמי נמחק: יד] תיכת ואחת נמחק (״ש״מ): מו) כש״מ ונה״ז נוסף ואשמועינן אע״ג דבטלה ופשיטא ליה דלא נתערב יין

. בייז אלא חבית בחביות צריו

מון זו גילסת ל"ה אחד מה"

. שבהז. וכ"ה נל"ו רפ"ט וש"ח

שבהן, וכ״ה כד״ו לפ״ט ויית. לממס כד״ו לפ״ב וכן ככתה״י של לש״י הגיר׳ מק״נ שבהן, וכ״ה כב״ש וכה״ו: יון כ״ל בבשר ואינה (צ״ק): יון כ״ל ידיע (ש״מ):

ים] נפולה נמי ליבדקה כל"ל

היינת ועניי, מנס דסיכס גרסינן אמר רבא לא התיו לקיש אלא בטבעת אבל ו

א] ס"ל ר"ש כר"א (ש"מ, וכי

נר מצוה

בב אב מיי׳ פט"ו מהלכות בב אב מייי פטייו מהכות תרומות הלכה ב: בג גד מיי שם הלכה ג: בד ה מיי פ"ט מהלי שחיטה הלי ט סמג עשין סג טש"ע י"ד סימן נח סעיף ד:

בה ו מיי שם טוש"ע שם סע' ו: בו ז מיי' פרק ו מהלכות פסה"מ הלכה ד:

מוסף רש"י

ולד טריפה לא יקרב לגבי מזבח. אכל להדיוט דנרי הכל מותר, דלאו מגופה קא רבי חחורה לי) עמדה אינה צריכה (וננוורה בין עבודה איבה בריכה מעת לעת. אמתניתין קאי שנפלה מן הגג ועמדה ולא הלכה אינה צריכה שהייה מעת לעת (חודין נא:): בקרבז נשים. דגני סמיכה מניא (קדושין לו.) דבר אל בני ישראל וסמך, בני ישראל סומכין ואין בנות ישראל סומכות (גישין

ליקוטים

הלד

וכן ר' אליעור דאמר יקרבו הראשים

כולן לא להקריב בבת אחת מתיר

אלא שנים שנים ונראה דאין הלכה

כשמואל להו אפילו בספק ספיקא

בעבודת כוכבים דקיימא לן כרב

באיסורי ואפילו ספק ראשון נראה

דשרי בהולכת הנאה לים המלח דקי"ל

כר"א בפ׳ כל הללמים (ע"ו דף מט:)

ואפילו לשאר איסורין היה אומר רבינו

שמואל שיש להם פדיון כדפרישית

לעיל י: דאיערב בולד מריפה

ורבי אליעזר היא. אפילו למ״ד היא

וולדה נרבעו לא אמרינן היא וולדה

נטרפו דעובר יש לו חיות בפני עלמו

ואינו נטרף עם האם: האי משוך והאי עגול. וא"מ הא דאמר בפ' אלו

טריפות (חולין דף נג:) ספק שונרא

אבל תרומה דיש לה מתירין. הכי קאמר יש לה מתירין דראויה לכהן, ולאו דוקא יש לה מתירין י. (ריטב"ל ב"מ נג.): גמע ושתי קא נפתחה אחת מהן נומל הימנה כדי דימוע ושותה. דכיון שנפתחה ואינה חשובה עוד, מותרת, דכל ואינה חשובה עוד, מחודת, דכל זמן שכולן סתומות, אסורות דכל חדא מינייהו אמרינן זו היא של תרומה, אבל כשנפתחה אחת מהן ממה נפשך מותרת, אם היא אם של היתר מותרת. ואם היא של איסור הרי היא בטלה והיא עצמה וכל האחרות מותרות (תשו' הלח"ש כלל כ סי' יו):

נוםחאות רש"י כת"י מאי שנא כו'. שלשה והוא רביעי דבטל בהו: ד<mark>איכא רובא.</mark> דהיתרא: ואיבעים אימא. ר׳ שמעון סבר לה חיפנים חימה. רי שמעון פכר נה כר' אליעזר דאמת מולין את האיסור להקל ולומר האסור הלך לו דאמר אם קרב הראש של אחד מהן יקרבו כל הראשין ואמרינן לא המיר ר' אליעזר אלא שנים שנים. הכא לז] נמי נפל איסור לריבוא הכם דון נתי נפנ חיסור נריצות אסורין שזה ספק ראשון ורימוני בדן לא בטלי, מריצוא לג' דהוה ליה ספק ספיקא אמרינן איסורא ברובא אימיה ואלו ארבעה מוחרין, וארבעה בעינן כדי שימכרו שנים שנים דאי נפל לשנים והוא השלישי שנים דתי נפג נשנים והוח השנישי נמצא אחד באיסורו בשימכרו השנים. ל"א ואי בעית אימא שמואל דאתר לעיל ספק ע"ז וספק ספיקא אסורין ובשאר איסורי לית ליה הוא דאמר כרי אליעזר דאים ליה ספת ספיקא בע"י אסור דחנן ליה ספת ספיקא בע"י אסור דחנן נטל הימנה עלים אסורין בהנאם הסיק בהן את התנור חדש יותן ישן יולן אפה בו את הפת אסור בהנאה נתערבה באחרות ואחרות באחרות והוה ליה ספק ספיקה כולן אסורות בהנאה רי אליעור אומר יוליך הנאה לים המלח, אומר יוליך הנאה לים המלח, ספיקא בע"ו מדבעי פדיון. לשון וה עיקר והראשון שיבוש דהא מלי ליט לכן שלשתן יחד ולמוכרן: שנסערכה במאה חביום. קחומות ואמרן לעיל חביות סחומות לא בטלי: ואלטריך דרב נחמן. דאמר לעיל בטבעות כי האי גוונא: מרומה יש לה מסירין. ימכרנה לכהנים בזול: חבים מנכרא נפילסה. שהיא גדולה וכשהיא נטולה מבין חברותיה מקומה ניכר ומוכחא מילתא דבהא תלינן למישרי הקרן טבטם מביק למישרי הקרן טבטם אין מקומה ניכר. ולא מוכחא מילחא לה] במאי אימלי איסורא ואחא למשרינהו בלא נפילה: סאינה. קטנה היא ואין מקום חסרונה ניכר: כנפילסה כד עליימה, כשם שנפילתה בתוד היתר נחשבה בעיניך לאסור את זמתערבה בהן, כך כשעלתה מתוכן יחשב בעינך מקום עלייתה להיתר: פוסח חחת מהן. וכיון

ואי בעית אימא סבר לה כר' אליעזר. פי׳ נקונטרס נלשון ראשון 🖾 מאי שנא שלשה. והוא רביעי דנטיל בהו: דאיכא רובא. לבטולי: בו שמואל דאמר לעיל ספק עבודת כוכבים וספק ספיקא אסורין ובשאר אסורין ל"ל דאמר כר"א דאית ליה ספק ספיקא בעבודת

דעבודת כוכבים אסור יא דאמר כר"א דתנן במסכת עבודה זרה כוכבים אסורין דתגן נטל הימנה עלים אסורין בהנאה הסיק בהן את (דף מני:) נטל הימנה עלים אסורין בהנאה הסיק בהן את התגור חדש התנור חדש יותן ישן יולן אפה בו את הפת אסורה בהנאה נתערבה באחרות מ"ש שלשה דאיכא רובא שנים נמי איכא 🌣 ואחרות באחרות דה"ל ספק ספיקא כולן אסורין בהנאה ר"א אומר יוליך הנאה לים המלח אלמא אית ליה לר"א ספק ספיקא בעבודת כוכבים מדבעי פדיון וקשה לר"ת חדא מאי ביו סבר לה כר"א הא רבנן נמי אסרי ודוחק לפרש כהו דברי ר"א ומחלקותו קאמר ועוד דר"א בשאר איסורין נמי אסר התם ועוד דהל"ל דתנן ולחתויי מתני׳ דהתם דכיון בו שלא החכרה בכולה שמעתא ועוד דלעיל פירש ביו דלא גרסינן המת ואחרות באחרות ועוד שכתוב בכל הספרים סבר לה כר"א אליבא דר״ה כחו ונרחה כלשון חחרון כמו שפירש בהונטרם דר"ש סבר לה כר"א דאמר תולין את האיסור להקל ולומר האיסור לו דאמר אם קרב הראשון א של אחת יקרבו כל הראשים וא"ר אלעזר לא החיר ר"א אלא שנים שנים הכא לאו נפל איסור לריבוא אסורין שזה ספק ראשון ורימוני באדן לא בטלי מריבוא לג' דה"ל ספק ספיקא דחמר לבו חיסורה בריבוה חיתיה ואילו לו ארבעה מותרין וארבעה בעינן כדי שימכרו שנים שנים דאי נפל מב׳ להן והוא שלישי נמצא האחד באיסורו כשימכרו השנים וליהנות מכולן בבת אחת פשיטא דאסור כדפרישית לעיל

רובא מאי ג' דקתני תרתי והוא ואיבעית אימא סבר לה או כר' אליעזר אמר ר"ל *חבית של תרומה שנתערבה במאה חביות ונפלה אחת מהן לים המלח בותרו כולן דאמרינן הך דנפל דאיסורא בונפל ואיצטריך דר"נ ואיצטריך דר"ל דאי מדר"ג הוה אמינא ה"מ עבודת כוכבים דאין לה מתירין אבל תרומה דיש לה מתירין לא דו ואי מדר"ל ה"א חבית דמינכרא נפילתה אבל מבעת דלא מינכרא נפילתה לא דו צריכי אמר רבה לא התיר ר"ל אלא חבית ₪ דמינכרא נפילתה אבל יתאינה לא ורב יוסף אמר אפילו תאינה כנפילתה כד עלייתה א"ר אלעזר חבית ישל תרומה שנפלה חביות פותח אחד מהן ונומל הימנה כדי דימועה ושותה יתיב רב דימי וקאמר לה להא שמעתא א"ל ר"נ גמע ושתי קא חזינא הכא אלא אימא ינפתחה אחת מהן נומל הימנה כדי דימוע ושותה א"ר אושעיא יחבית של תרומה שנתערבה במאה וחמשים חביות ונפתחו מאה מהן נומל הימנה ח כדי דימועה ושותה ושאר אסורין עד שיפתחו לא מרינן איסורא ברובא איתיה: הרובע והנרבע כו': בשלמא כולהו לא ידיע אלא האי מריפה היכי דמי אי ידיע ליה ליתי ולישקליה אי לא ידע ליה מנא ידע דאיערב אמרי דבי רבי ינאי הכא במאי עסקינן כגון דאיערב נקובת הקוץ יבדרוםת הזאב ריש לקיש אמר [כגון] דאיערב בנפולה נפולה נמי ליבדקה קסבר עמדה יו צריכה מעת לעת הלכה צריכה בדיקה רבי ירמיה אמר כגון . דאיעריב בולד טריפה ור' אליעזר היא דאמר יולד מריפה לא יקרב לגבי מזבח כולהו כרבי ינאי לא אמרי בין נקובת הקוץ לדרוםת הזאב מידע ידיע האי משיך והאי עגיל כריש לקיש לא אמרי סקסברי העמדה אינה צריכה מעת לעת יהלכה אינה צריכה בדיקה כר' ירמיה לא אמרי כרבי אליעזר לא מוקמי: קדשים בקרשים מין במינו כו': והא בעי סמיכה אמר

יותך ישן יולן אפה בו את הפת אסורה בהנאה נתערבה באחרות ואחרות באחרות אסורות בהנאה רבי אליעזר אומר יוליך הנאה לים המלח אלמא אית ליה לר׳ אליעזר ספק ספיקא בעבודת כוכבים מדקתני ואחרות באחרות. ל"א סבר כר"א אר"ש האי דאמר מריבוא לג' ותרילנא מאי שלשה דהתני תרי והוא ואי בעית אימא ג׳ דוקא ודקאמרינן בו תיסגי בתרי סבר לה כר' אלעזר דאמר לא התיר ר"א אלא שנים שנים הלכך בעינא דלהוו ד׳ דלישהלינהו שנים שנים. וראשון ישר בעיני: שנתערבה בק' חביות. סתומות ואמרינן לעיל (דף עב:) שהן אחד מו' דברים שאינן בטלין: ואלטריך דר"ג. דחמר לעיל גבי טבעות הכי יו נמי: סרומה יש לה מתירין. ימכרם כולם לכהנים: חבית. גדולה מקומה ניכר כשהיא נטולה מחברותיה הילכך מינכרא נפילתה ומוכחא מילתא דבה תליא ולא אתי למימר כולהו שרו בלא נפילת האחד לים: אבל טבעת. אין מקומה ניכר ולא מינכרא נפילתה ואתי למישרינהו מעיקרא בלא נפילה: תאינה. קטנה היא ואין מקום חסרונה ניכר: לנפילתה כך עלייתה. כשם שתחילת נפילתה בתוך ההיתר נחשבת בעיניך לאסור את אלו כך כשעלתה מתוכן יחשב בעיניך מקום עלייתה להתיר: בק' חביות. סתומות דלח בטילות: פותח חחד מהן. וכיון דנפתחה יש לה ביטול הלכך נוטל הימנה כדי דימוע אחת ממאה ואחת יו שבה דהא אחת נתערבה בק': גמע

ואי בעים אימא סבר לה כרבי אליעור. שמואל דאמר ספק ספיקא

מעיקרא שזו המעורבת טריפה היתה: נקובת הקוץ. יוואינה נקובה לחלל וכשירה ומום נמי לא הוי דהדר בריא: דרוסת הואב. טריפה מפני שהארם שורפה ולא ידע יהו בין נקובה לדרוסה: נפולה. מן הגג ואינה יכולה לעמוד ספק טריפה היא ואם שחטה קודם ששהתה מעת לעת טריפה משום ריסוקי אברים ואפילו בדקה ולא מלא בה נקובת ריאה או מעיים ולא פסוקת חוט השדרה ושום סימן טריפות ואם שהתה מעת לעת ושחטה לריכה בדיהה מכל סימני טריפות וכיון דאיתחזה בה ספה טריפות אין מכניסין אותה לעזרה לשוחטה משום הקריבהו נא לפחתך ש: נפולה יו נבדקת. אם תעמוד ותלך כשירה לגמרי דאיכא למאן דאמר באלו טריפות ש עמדה אינה לריכה מעת לעת הלכה אינה לריכה בדיקה: קסבר. ר"ל עמדה על רגליה אפילו הכי לריכה מעת לעת ואף אם הלכה לריכה בדיקה לאחר שחיטתה שאין זו בדיקתה: ולד טריפה לא יקרב. בפרק כל האסורים במסכת תמורה (דף לא.) מפרש טעם בו: דרוסת הואב משוך הנקב ואינו עגול שהליפורן קורע ויורד: עמדה. על רגליה אינה לריכה מעת לעת אבל בדיקה בעיא ואם הלכה אף בדיקה אינה לריכה: יקרב. כאו לשם מי שהוא: והא בעיא סמיכה. בבעליו ולא ידיע מנו: אבל קרבן אנשים לא. מתכשר בתערובת בתמיה:

ספק קניא אימר קניא הא אפשר לברר האי משוך והאי עגול וי"ל דה"מ מן הזאב ולמעלה אבל בשונרא לא ידיע וא"ת א"כ לישני דאיערב נקובת הקוץ בדרוסת חתול ובגדיים ובטלאים וי"ל דניחא להו לשנויי בכל בהמות והא דלא משני דאיערב

דרוסת הכלב בדרוסת הזאב דלמא אפשר לברר: והא בעי סמיבה. לא מלי לשנויי בעוף כדמשני בפרק כל הגט (גיטין דף כח:) גבי שולח חטאתו ממדינת הים דפריך והא בעי סמיכה ומשני בחטאת העוף דהכא בזבחים מיירי ועוד דעופות לאו בני רעייה ופדייה נינהו וליכא נמי למימר מין במינו כגון בכור בבכור ומעשר במעשר דמשמע דמיירי בכל קדשים וא״ת ולוקמה ביורש וכרבי יהודה (ערכין דף ב.) דאמר יורש אינו סומך ויש לומר דקתני דומיא דחטאת ואשם דאין באין לאחר מיתה וא"ת ולוקמה בערל לו וטמא דמשלחין קרבנותיהן כדאמרינן בפרק תמיד נשחט (פסחים דף סב.) וכ"ת בעוף איירי הא קאמרינן התם דכל הזבחים ערל וטמח משלחין כו' ועוף לחו זבח הוח וכ"ת בבכור ומעשר הח כל הזבחים קאמר וכן קשה בפ' כל הגט (גיטין דף כח:) גבי שולח חטאתו ממדינת הים דפריך והא בעי סמיכה מאי קושיא והא ערל וטמא משלחין קרבנותיהן בלא סמיכה וי"ל ההיא דגיטין כיון שיש עדיין ספק בדבר שלריך להקריב בחזקת שהוא קיים לא היה לנו להתיר מאחר דא"א נמי לקיים מצות סמיכה ומיהו הכא לא יתכן לתרץ כן

יםן נפודה נמי ליבדקה (ני"מ) (ש"מ): כ] טעמא (ש"מ): כבן טעמא (ש"מ): מאן לינור זה מיותר למלוכה. או אולי ל"ל ופריך יקרב לשם מי שהוא והא בעיא כר' והד"א: כבן ככל דפוסי ועליה הגול". ושתי קח חוינן הכח. דח"כ דפותח לכתחילה הא דקי"ל חביות סתומות דלא בטלי היכי משכחת לה: נפתחה. בבן 200 לפוסי ותנים לפרטיי בלשון אחרון. והכוונה לפרטיי מכתיי, עייש: בגן 5"ל שבא לתרץ לשמואל בענין אחר שלא יצטרך לומר דסבר ליה כוותיה בלא מתכוין מון: כדי דמועה. אחד מק' (נ) שו שבהן והשאר אסורות עד שיפתחו ולא אמרינן יטול אחת מן בחדא ופליג עליה בחדא אלא שמואל דשני ליה בין עבודת הק׳ דאיסורא ברובא איתיה ויהא הכל כוכבים לשאר איסור מותר ויפתח החמשים לכתחילה: לא ידיע. אין פסולן ניכר שיוכל לברר ולהוליא הפסול מביניהם: אלא טריפה בה] לפרש כדר"א כל"ל (ש"מ) בו] ל"ל כיון (ש"ח): בו] נדל"ל פירשתי, ע" לעיל עב ע"ב תוד"ה נתערבו: בח] בב"ש נוסף ועוד אי ידיע ליה. כגון י נחתכו רגליה מן רב יוסף בקרבן נשים אבל בקרבן אנשים לא הארכובה ולמעלה או " ניקב קרום של מוח שטריפתה ניכר: מנח ידע. אמאי הפסיק מקושייתו ראשונה: כמ] כל"ו ראשון. ול"

זות כב: לן נ״ל הראש של אחד מהן (ש"ח): לא] והכא נפל איסור לריבוא שזה כרי ומריבוא לגי כרי כל"ל (צ"ק). ואמנס ברש"י כת"י הוא ממש ברי התוקי אלא בג' הכא נמי נפל איסור וכו': לב] ל"ל אמרינן (ש"מ): לג] ברש"י כת"י ואלו. וכל"ל: להן כרש" כמ" האדו. ועלית. להן כ"מואל לבי (ש"ח): להן כשמואל האסר אפילו כל"ל (ש"ח): לו] גי הל"ק דהוי כערל וטמא. ופי כמו דערל ועמל במשלחים בלא חמיכה כינו דא"א לנוטנוגים בנו טנוכם בון לחים בענין אחר ה״ה בנחערבו. וע״ז מחרצו לקמן דה״נ יש לו חקנה ברעיה. אבל לפי הגיר׳ שלפנינו לא מתרצו לקמן. ובר מן דין לא ניחא

לפרש דכוונת התום׳ דלוחמא הכא בערל וטמא דהא כבר כתבו לעיל

בעור וטנות זיטו בכו כתוב נעיכ דסתמת קתני. וכע"ז בח"ל. וע"ע ער"ש ובאה"מ דמקיימים הגי" שלפנינו: לז] ראה לעיל אות לא: שלפנינו: לז] ראה לעיל אות לא:

'חו כ"ל מילתא דבהא תלינו

. שרי (כי"פ): מלו עי' גש"נ

קרבן דנפתחה יש לה ביטול דחביות פתוחות לא חשיבי, וטעל כדי דימועה אחד ממאה דהא אחת של איסור נמערבה במאה דהימר: גמע ושםי קא חוינא הכא. כלומר אם כן דפותח לכתחלה הוא הא דקים לן חביות סמומות לא בעלי ליפתחינהו: נפתחה. כלא מתכרין ואשמעי דאע"ג דבעלה ופשיטא ליה דלא נתערב יין ביין אלא חביות בחביות לרך ליטול ממנה כדי דימועה: כדי דימועה: כדי דימועה. אחד ממאה וחמשים ולא אמרינן איסורא ברובא אימרים במאה שפפתח ליטול אחת מהן ויהיו אף החמשים מותרות: לא ידעה. אין פסולה ניכר שיטול לבכר ולהוליא הפסול מביניהם: אלא טריפה אי ידיע ליים. אם טריפות

שיבור נוקובצת ונפלד אחת מהן כרי. דמדאורייתא מפטלה במאה אלא רבען גורו עליה דכיון דחבית ספומה היא חשיב ולא בטיל והלכך כי נפלה אחת מהן לים הגדול שריען השאר כדפי לעיל בטבעת. ודוקא ספומות א מפטלה במאה דאים הספות ממאה דאי במאה ומבטלה במאה ומבטלה במאה ומבטלה במאה ומבטלה במאה ומבטלה במאה ומבטלה במאה מבטלה במאה מבטלה במאה מבטלה במאה ומבטלה במאה ומבטלה במאה ומבטלה במאה ומבטלה במאה ומבטלה במאה מבטלה במאה מבטלה במאה אומירי שנחערבה בפחות ממאה דאי במאה ומבטלה במאה ובירים לא דמה משום במאה במאה מהום לא דבר חשוב את הבירים במאה מבטלה במאה המבטלה המבטלה המבטלה המבטלה המבטלה המבטלה המבטלה המאה המבטלה ה